

— "Όχι, τίποτε... Δεν μπόρεσα ν' ανοίξω τὸ χρηματοκυβότιο!...
— "Ω! τόσο τὸ καλάντερο! φώναξε ὁ Ζάν. Τώρα, ἀδελφέ μου, διηγήσου μου λεπτομερῶς ὅτι τὴν ἀπότελος σου.

— "Έγινε ότες κτές τὴν νύχτα, στὶς ἀντεκάμουσ· Φόρεσα μᾶλις κυνηγετική μπλούζα, ἔνα κασκέτο καὶ πήρα αὐτὸν τὸ μαχαίρι καὶ αὐτὸν τὸ πιστόλι. Βγήκα τὸ περιβόλι καὶ αἰρούσθησα τὸν Πράσινο Δρόμο ὃς τὸ σπίτι του Ματθία... Χτυπήσα τότε δινάτα τὴν πόρτα του, φωνάζοντας: «Φωτιά!... Φωτιά!...» Ο διδότας μὲν εἶπε μονοψέφει, ἔνας ἀδόπτας τρόμον, ἀλλὰ μέντοι καὶ ἄλλος βέβαιος πῶς κανεὶς δὲν μὲν εἶχε δῆ, ὅτε μὲν εἶχε ἀποτέλεσται, γιατὶ τὸ σπίτι του Ματθία, ὅπος ζέσεις, είναι ἀπονομημένο καὶ ζηλούμονάς του φιλάργυρος ποὺ είνε... Εφώναξε ἔτοι μὲν πέπτε λεπτά... Τέλος πρόβαλε ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ καὶ φώναξε περίτοπος: «Φωτιά!... Φωτιά!... Πού είνε;...» Τότε ἤρχη τὸ ἀπάντησα, ἀλλάζοντας τὴν φωνή μου: «Στὸ σπίτι σας!... Στὸ σπίτι σας!... Κατεβήτε γηγόρα!... Γηγόρα!...» Κατέβηρε πρόγιαμα τοῦ ποντιάσμο... Καὶ τότε... τότε...

— Τότε;

— "Ε, λοιπόν, μόλις ἀνοίξε τὴν πόρτα, τοῦ κατατέφερε στὴν τύχην... τοιά... τοιά... τέσσερα... ξέρω καὶ ἐγὼ πόσα... χτυπήματα μὲν αὐτὸν τὸ μαχαίρι... Σφράγιστες ἀμέσως κάτω, χωρὶς νὰ φωνάξῃ... Έγώ τὸν ἄπολο μὲν ἀνέβηκα στὸ γραφεῖο του... Ἐφόρη τὰ κλειδιά του, μὲν στάθηκε ἀδύνατον ν' ἀνοίξω τὴν κάστα του... Τότε ζανορατεῖηρας καὶ ζανγγύρια σέδω... «Ἐσαναὶ πάλις ἐργάζομαι στὸ γραφεῖο μου, ἀλλὰ μὰ νῷα ἐτήγη καὶ κομιθήκα...»

— "Ο Ματθίας σὲ είδε στὸ φῶς;

— "Όχι, γιατὶ ἦταν πολὺ σοτάρι... Δεν μπόρησε καὶ ἐγώ νὰ ἔξηγίσω ποὺ μὲν γνωρίζεις...

— "Αχούσε, Ιοσήφ! Ήνω τὸν μοῦ δόσης τὴν μπλούζα σου, τὸ καπέτο σου, αὐτὸν τὸ μαχαίρι καὶ αὐτὸν τὸ πιστόλι...

— Γιατὶ; φωτιήσεις κατάπληκτος ὁ Ιοσήφ.

— Γιά νὰ συντίλθουν εἴμενα...

— Εσένα! φώναξε ὁ συνδιάλογοφάρος μὴν καταλαβαίνοντας τί ποτε.

— Ναί, είτε ὁ Ζάν ἀπέλα καὶ, δίνοντας στὸν ἀδελφό του τὴν δέσμη τῶν χρηματοκινήτων καὶ τὸν μετοχῶν, ἐπόφθεσε :

— Πάρω αυτά... Αντιληφθείσθην πέπτε ερατομύρια φράγκων... Απέτη τὴν περιουσία διὸς ὡς κόσμος τὴν ἀγοραί... Τὴν ἔχεδοισα στὸ ἔχετερο... Σοῦ τὸν καρπό...

— Ζάν! Ζάν! τὴν ἐπώλαιος δὲν ἐγκληματίας, καταλαβαίνοντας τέλος τὴν ἀνθούσα τοῦ ἀδελφοῦ του. Γιατὶ τὸ κάτιον;

Καὶ, ἐνδιά μέρον δάρωνα κυλούσαν ἀπ' τὰ μάτια του, ξεζαλούσθησε, τραυματίστας πάντοτε;

— Μά εσύ!... εσύ!... γιατὶ θυσιάζεσαι;

— Έγώ, Ιοσήφ, θυσίαση ἀπὸ πολλὰ χρόνια... Κανεὶς δὲν τὸ ζέσει, μὲν ἀδιάφορο... «Ἄν ήμουν θρησκος, ἀπὸ καρό δὴ εἶχα γινει μοναχός...» Ε, λοιπόν, τί μὲν νούσει ἀπὸ ζήσον στὸ ζεῖσ σ' ένα κεῖτον ταῦτα τρόγονοι;

— Ο Ιοσήφ, ἀπογόνοντάς του, ξέσπασε σὲ λυγμούς.

— Εσύ, ἀξανολόγησθε ὁ Ζάν, ζεῖσε γιναίσα... Έγώ ζεισα τὴν δικήν μου, καὶ δὲν ἀγάπασα παρόντας στὸν κόσμο... Ξεζει παδιά εσύ... Έγώ δὲν ζησε πειά... Ο μιχρός μου Πέτρος μοῦ πέθανε... Εσύ είσαι εντύπωλητος στὸν τόπο, ἐνώ ἐμένα μὲν θεωροῦν σαν παρίσια... Εσένα σ' ἀγαπῶν, ἐνώ ἐμένα μὲν φασιντανταί... Ελασι εντύπωλες εσύ καὶ μπορεῖς νὰ ἐξανολόγησης νὰ μένεις εἰτηγής... Έγώ μένα σιντριμένος ἀπὸ τὴν σφραγίδας καὶ δὲν ἀπέργει ξέλις νὰ συνέλθω ποτέ... Καταλαβαίνεις, ἀδελφέ μου, καταλαβαίνεις ὅτι πρέπει νὰ δεχθῆς ἀπὸ ποὺ πού σπρωτεύει...

— Ο Ιοσήφ, σπαραζόταν στὸν τόπο της λυγής του, ζέσπασε σὲ λυγμούς.

— Σάμψωνοι; είτε ὁ Ζάν. Δεν είν' έτσι;... Η πήγαινε νά μοῦ φέρεις τη μπλούζα καὶ τὸ κασκέτο... Παίρνων τὸ μαχαίρι... «Ελα, κάτιον γηγόρα, Ιοσήφ, γιατὶ δύον νάνα, θάμβοιν τοῦ αἰτινούντος;

— Ο Ιοσήφ έβγαινε ζεῖσ καὶ ἔτειπε ἀπὸ μερικῶν λεπτῶν ζαναγγίνοισε φέροντας ἔνα πακέτο, τὸ δούο στὸν ἀδελφό του.

— Καθὼς ὁ Ζάν τοῦ ἔτειπε τὸ ζέρι γιά νὰ τὸν ἀπογαρεύσῃ, αὐτὸς ἔπεισε στὸ πόδια του καὶ ἀρχίσει νὰ τοῦ τὰ φιλή... Τότε ὁ Ζάν, ἀπομαρτύροντας τὸν ήσυχο, ξέρων χωρὶς νὰ πῇ λεῖπε...

— "Επειτ' ἀπὸ δύο μῆνες, ὁ Ζάν Σωμερεφήγ καταδικαζόταν σὲ εἰκοσι κούδιν καταναγγαστικά ἔργα...

HENRY CONTI

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Η ΡΩΜΗ ΚΑΙ Η ΙΣΠΕΤΙΣ

— Η Ρώμη, ἔλεγε μᾶλις μέρα στὸ Γάλλο σιγγραφέα Βινιόν ἔνας φίλος του, είνε ή ἔδρα τῆς πίστεως...

— Μάλιστα, τὸν διέκοψε ἐκεῖνος μὲν ἐτοιμότητα. Η πίστις δῶμας αὐτῆς μοιδέσει μὲν μερικούς ἀνθρώπους, τοὺς δόπιους δὲν μπορεῖ ποτὲ κανεὶς νὰ τὸν συναντήσῃ στὸ σπίτι τους...

ΤΟΥ ΕΠΡΙΚΟΥ ΧΑΪΝΕ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Κάθε ἀστέρι καὶ ποντίκι καὶ τραντάφινόλι καὶ κρίνον
ἄλλους χρόνους ἀγαποῦσα ἀπὸ μέσον ἀπὸ τὴν φυσήν,
τόρος πλέον δὲν μὲν ἀρέσουν καὶ ὅπῃ τὴν καρδιά μου δίνω
στη γλυκεῖο τὴν ζανθούσαλλα, στὴν μικροῦν μοναχή.
Εἰν' ή βρύσι τῆς ἀγάπης ποὺ δῆλη μου τὴν φιλόνα σθίνειν,
αὐτὴν εἶστο πατρὸς στὴ σινθή μονη σφραγίμενη,

Τα μάγουλάν μου ἀσούπατα στὰ διάρια μου
νά τρέζουνται μαζὶ τὰ δάσκρα μας
καὶ σφιζεῖ τὴν καρδιά σου στὴν καρδιά μου
νά πεταχτῇ καὶ νὰ σιμχήῃ ἡ φοτιά μας.
Κι' ἂν μέσον στὴν φιλόγην αὐτὴν τὴ δεσμεύην
νινδον τὰ δάσκρα μας ποταμοί,
καὶ σὲ πρωτὸς στὰ σινθή μονη σφραγίμενη,
μά σαν ἀπαζεῖμεν τὴν φιλόγην τὴν δρυμήν,

Τημάσαι τόσο ημιαστεῖ τὰ διών ἀγαπημένα,
ἐπαίσαιμε τ' ἀντρόγυνο, μά δὲν ἔξιντότικαμε.
Ἐτοέζαιμε, φιλάζαιμε καὶ σφιγκαπαλασιμένα
μά μέρα φιλητήμενα.
Μά σαν ἀπαζεῖμε κρυπτὸ στὰ χόρτα τ' ἀνθισμένα,
τόσο καλὸς μπορέσαμε νὰ μείνουμε κρυμμένα,
ποὺ δὲν ξανθερέζημε...

— Αν ζέφαν τὰ λοιπούσια τὰ καινένα
τὸν πόνο πονχὸν μέσα στὴν καρδιά,
θάρσοντας νά κλαρούνται μὲν ἐμένα
νάθρονται στὸ πακό μου γιατρεῖα.
Κι' ἂν ζέφαν τὰ γλυκώντων ἀμδούσια
πόσο είμαι πιγμανένος, διστηγίζονται
χαρούμενα, διὰ τὴν προνούσια προνούσια
γιά νὰ ζεχνόν τὸν πόνο τῆς φυσῆς.
Κι' ἂν ζέφαν τὴν τόση μονη τῆς διάληψη
τὸ διότερο ποὺ χωνιά λαμπτοπονεῖ,
εἰδὼν τὴν κατεβαίνανταν ἀπ' τὸ βῆμα
παρηγοράς διώλιντα νά μοῦ είπον.
Κανεὶς ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν τὸ γνωστεῖ,
ιαὶ ζέφαν τὴν πληρῆ μονη κοντάζει.
Μά αὐτὴν εἶστι τὴν πληρῆ μονη κοντάζει.
Ζεσζεῖτε τὴν καρδιά μου τὴ φτωχή!

Τὰ γοινία τὰ γαλάζια σου στ' ὁραῖο σου ματάζ,
τὰ κοκκίνα τραντάφιλλα στ' ὁραῖο μαγονάζ,
τὰ κρύα τ' ἀφροστόλιστα στὸ κάπαστρο κεράζ,
ὅλα τὰ βλέπον πάντοτε δροσάτα καὶ ἀνθισμένα
καὶ μόνον ή καρδούλα σου είνε ζεζηγή για μένα.

— Μὲ κρόνο, μ' ἀστρωτόθρονατας ἀς βρέχη καὶ ἀς γοινίζη
καὶ τὸ καλέζει τὸ βαθὺς ἀς πέντη όποι δένει.
ἀπ' τὸν ἀνέντων τὴν βοή τὸ παραθέντης ἀς τοῦ,
καβόλον δὲν μὲν μέλει.

— Εγώ μέσα στὰ σινθήσια μονη δὲν νοιτάζω τὸ ζειμώνα,
γιατὶ ζέρι πάντοτε ἀνοίξει τὴ λατερνήτη σου είζονα.

— Σ' ἀγάπησαι καὶ σ' ἀγαπάτε, Κι' ή τρομερή σὰν φτάση
συντέλει τοῦ κόσμου,
ἀπό μένα θανάτου στὴ σινθήσιμην πλάτη
καὶ φάντασε τοῦ ζεοτόπου τοῦ ζειμώνα,
γιατὶ ζέρι πάντοτε ἀνοίξει τὴ λατερνήτη σου!

— Δὲν μ' ἀγαπᾶς, δὲν μ' ἀγαπᾶς...
Λίγο τὸ σινθόγυμαμαι.
Φτάνει στὰ μάτια νά σε ίδω
καὶ βασιλής λογίζομαι.
Πώς μὲ μισεῖς, πώς μὲ μισής
ᾶς λέει τὸ σπουδάται σου!
Ἐμὲ μοῦ φτάνει ξένα φιλί
στὸ ρόδινον γειλάζαι σου...

Μεταφρ. Α. ΜΑΤΕΣΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΚΕΦΑΛΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

Μιὰ μέρα παροντίσαν στὸν πνευματώδη Γάλλο ἀσθέα τὸν Μωάνι μὲν νεροκρεφαλή, ἡ δύσια τὸν εβραίωντας τὸν ἄνηκε στὸν "Αγιον" τὸν Πρόδρομο.

— Δοξασμένος ἡς εἶνε ὁ Κύριος!...
φώναξε ὁ αβδάς ἀσταζόμενος τὸ λείψανο.
Είνε ή πέμπτη ή ή ἔκτη κεφαλὴ τοῦ ιδίου ἀγίου ποὺ ζέχει τὴν εἰντυγλα νὰ σπάζωμει!...